

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **J. K.**

skazanej z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 marca 2013 r.,

zażalenia skazanej

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w S. z dnia 16 stycznia 2013 r., o odmowie przyjęcia kasacji,

p o s t a n o w i ł:
utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k., odmówiono przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej J. K., od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 19 września 2012 r., albowiem nie odpowiada ona warunkom formalnym jej dopuszczalności.

W uzasadnieniu tego zarządzenia wskazano, że kasacja wniesiona przez obrońcę skazanej jest niedopuszczalna z mocy ustawy. Skoro bowiem J. K. została skazana za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. na roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, a zgodnie z przepisem art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, to skazana mogła wnieść kasację jedynie w wypadku dostrzeżenia tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Takich zaś przesłanek w kasacji obrońca skazanej nie wskazał i dlatego też

należało odmówić jej przyjęcia, jako niedopuszczalnej z mocy ustawy (art. 530 § 2 k.p.k.).

W złożonym zażaleniu skazana J. K. nie podniosła w istocie rzeczy jakichkolwiek zarzutów pod adresem powyższego zarządzenia i wskazanych w nim okoliczności nie kwestionowała, lecz stwierdziła, że „obrońca podniósł art. 439 k.p.k.”

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Zażalenie skazanej J. K. nie jest zasadne i na uwzględnienie nie zasługuje. Brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych do zakwestionowania słuszności zaskarżonego zarządzenia.

Obrońca skazanej we wniesionej kasacji podniósł zarzuty obrazy prawa karnego materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. oraz przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. i ani w jej *petitum*, ani w jej uzasadnieniu, na uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. się nie powoływał.

W takiej zaś sytuacji, gdy J. K. została skazana za przestępstwo z art. 286 § 1 k.p.k. na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wniesienie kasacji na korzyść jest niedopuszczalne z mocy ustawy. Zasadnie zatem odmówiono jej przyjęcia, a zaskarżone zarządzenie ulec zmianie nie mogło. Konstatacji tej w żadnej mierze nie zmieniają podniesione w zażaleniu okoliczności dotyczące zasadności wyroku skazującego, albowiem nie są one przedmiotem rozważań w tym incydentalnym postępowaniu, jakim jest rozpoznanie zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.